

ČARODĚJKA
NA
PRAŽSKÉM
HRADĚ

Román

DANA CHAMBLEE
CARPENTER

AL
press

edice
KIO KAN

edice
*KIO*KAN

ČARODĚJKA
NA
PRAŽSKÉM
HRADĚ

Román

DANA CHAMBLEE
CARPENTER

AL
press

edice
KIOKAN

Copyright © Dana Chamblee Carpenter 2015

Translation © Jana Vlčková, 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BOHEMIAN GOSPEL

přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-484-5 (pdf)

*Pro Gega,
protože mi za všech okolností věří,
a pro L. a J.,
kteří mi ukazují magická místa.*

JEDNA

U nohou jí ležel příští český král a umíral. Před očima jí tančily tiché hvězdičky a měnily svět ve změť světél a stínů. Chvilí trvalo, než uvykla na šero panující v místnosti.

Spatřila nezřetelné obrysy mužů tísnicích se kolem stěn klášterního špitálu. Vypadali jako díry vyhloubené v září odpoledního slunce, která proudila dovnitř okny za jejich zády. Oslnivé paprsky přiměly dívku zavřít oči. Nepříjemně si uvědomovala, jak blízko ní všichni jsou. V nastalé tlačenici se tiskla k ozbrojenci, stojícímu před ní. Rytíři byli zadýchaní z rychlé jízdy a kdykoliv se pohnuli, jejich sekery a meče připevněné k opaskům zařinčely.

Přihnila se do kláštera od řeky a také stěží popadala dech. Potřebuje se vydýchat, musí se pohnout. Natáhla se vzhůru, prohnula se v zádech a odstrčila vojáka na každé straně, aby získala potřebný prostor, a rychle se nadechla.

Zvedl se jí žaludek. Ve vzduchu se vznášel hutný oděr kůže, potu a moči, a mísil se se sladkou vůní borového lesa, která uvízla mužům ve vlasech a oblečení.

Rytíř, stojící před ní, zaslechl, jak dáví, a poodstoupil. Odstrčil své druhy, kteří stáli poblíž, aby měla víc místa. Předklonila se a rukama se opřela o kolena. Čekala, že se pozvrací. Místo toho se dočkala závanu čerstvého vzduchu, jenž se prodral mezerou mezi vojáky. Pomalu jej nasávala nosem a zatínala zuby, aby překonala nevolnost.

A uviděla ho.

Zdál se tak malý, jak tam ležel v obdélníku světla. Spíš kluk než král. Sluneční paprsky zatančily na nazrzlých vlasech a ty jako by chytily plamenem. Ohnivá koruna. Mladší

král, tak mu říká panstvo této země, jež ho povzbuzovalo, aby svrhl svého otce z trůnu. Coby patnáctiletý skákal, jak šlechtici pískali, a neváhal proti otci pozvednout zbraň a zmocnit se koruny. Avšak papež požadoval kompromis – aby otec a syn vládli společně. A tak se také dělo, dokud otec neporušil slovo a nepřinutil svého syna utéct, aby se spasil. Což se nepodařilo. Proto tu teď leží a umírá.

Tihle rytíři, páchnoucí a vyděšení, se kolem něho srotili, jako by ho chtěli chránit. Jsou to synové šlechticů prahnoucích po moci. Nyní sledují, jak se jejich slibná budoucnost svíjí a dusí na studené kamenné podlaze. Z královy hrudi trčí šíp a prýští z ní krev.

Ona pro tyhle muže nic neznamena, zato králi může být vším.

Prodrala se mezerou mezi ozbrojenci a vpadla do jasného světla vedle zraněného.

„Stůj!“ ozvalo se z tmavého rohu poblíž krále.

Dívka udělala další krok vpřed. Následovalo kovové zaskřípění tasených mečů, přesto padla na kolena vedle krále a položila na něho ruku. Místnost se kolem ní zavřela, jako by zatáhla za šňůru měšce.

Ze stínů vystoupil muž, a když se na něho podívala, přitiskl ostří k jejímu krku. Zahlédla ho u řeky, jak jednou rukou vede koně stoupajícího na břeh a druhou přidržuje postavu hrbící se za jeho zády. Čas jako by se na okamžik zastavil a oni v něm uvízli – dívka, kůň, jezdec i zraněný král. Spatřila ledový vztek ve tváři jezdce, když na ni opovržlivě pohlédl, i králův zkrvavený plášť. Husí pírkem na šípku, trčícím z panovníkovy hrudi, se zachvívalo s každým krokem válečného oře. Zvedla hlavu a uviděla králův obličej. Byl bledý a díval se na ni. Avšak ne jako jezdec, nýbrž laslavými očima muže, který ví, že umírá, a chce tento svět opustit v míru.

Instinktivně k němu natáhla ruce a rozřízla si dlaň o kovový pancíř na boku spěchajícího koně. Chtěla se otočit

a běžet za ním, ale zastavilo ji cinkání výstroje a ržání cválajících koní. Vyřítili se z lesa a vrhli se do řeky. Mohutné hrudi válečných ořů před sebou hrnuly vlnu, jak se brodili vodou. Na břeh se škrábali v místech, kde stála.

„Uteč, holka! Z cesty!“ křičeli na ni jezdci, ale na útěk nebyl čas.

Uskočila stranou a přikrčila se, aby byla co nejmenší. Z rozehráté koňské srsti nasáklé vodou stoupala v chladném vzduchu pára. Zhluboka se nadechla právě ve chvíli, kdy se jí dotkly první cáry téhle podivné mlhy těsně předtím, než se koňská kopyta zabořila do bláta vedle ní.

A pak se pohnula.

Uskakovala několik kroků dopředu nebo dozadu, uhýbala tělem, okraj jejího pláště poletoval sem a tam, až se králičí kožešina na jeho lemu pokryla blátem a prameny rozpuštěných vlasů se ovíjely kolem krku. Vypadalo to, jako by s koňmi tančila velmi složitý a přesný tanec na hudbu, kterou kromě nich nikdo neslyší. Stačilo, aby je pozorně sledovala, a rázem věděla, jakým směrem se pohnou, který kůň se začne plašit a který zůstane klidný, kdo z jezdců přitáhne otěže a kdo svého valacha nakopne patami, aby šel dopředu a zrychlil. Uhýbala jim z cesty na poslední chvíli a mýjela je tak těsně, že jí vlající hřiva šlehala do tváře.

Horda ozbrojenců se hnala vpravo i vlevo kolem ní a ona ji rozčísila svým tělem jako balvan rozdělující říční proud. Stála na místě, celá rozechvělá a mokrá od vody a zpěného potu, jež na ni odlétaly z koní ženoucích se tryskem. Udivená zvířata divoce koulela očima a jezdci se vyděšeně křížovali.

Ale ona byla zvyklá, že se jí lidé bojí.

Za královskou družinou se nerozběhla, protože znala zkratku hustými lesy. Klášter jí byl domovem a ona věděla, kam zraněného vezou.

Na nádvoří dorazila ve chvíli, kdy poslední muži sesedali z koní. Pomalu se za nimi vlekla pod úzkým obloukem. Na

prahu si všimla stop krve, k nimž přidala svoje vlastní krůpěje, prýšticí z rozříznuté dlaně. Zaskřípala zuby a tvrdě se opřela do ozbrojence po své pravici, přinutila ho uhnout a protáhla se kolem něho, přestože se tváří odřela o jeho kroužkovou košili.

Teď je tady, v ostrůvku místa, jež vyděšená družina utvořila kolem svého vládce. Do krku se jí zaryvá meč a do zad tucet dalších. Muži na ni zle zírají a někteří si šeptají o tom, co prováděla u řeky. Jeden z nich ji nazval čarodějnici. Nebylo to poprvé.

Otec Lukáš říká, že je andílek. Anděl nebo čarodějnice, na tom teď nezáleží.

„Dovolte mi ho zachránit,“ obrátila se k muži, který k ní přiskočil ze stínů a jehož meč ji škrábal na hrdle.

„Potřebuje víc než tvoje modlitby, holka. Vypadni od něj!“ Svěsil ruku s mečem a ukázal jí záda.

„Nejsem...“

„Damku!“ zvolal na jednoho z rytířů. „Ujmi se toho.“

„Ano, pane z Rožmberka,“ ozvalo se za ní.

Zrovna se chtěla otočit, aby se podívala, kdo promluvil, když vtom jí do vlasů zajela neurvalá ruka, nehty se zaryly do kůže na hlavě, a surově ji táhla jako loutku.

„Král musí vydržet naživu, dokud jeden z mých mužů nepřivede ranhojiče,“ oznámil Rožmberk někomu, kdo se ukrýval ve stínech. „Přiveďte svého léčitele!“

„Jak povídám, bratr Jakub je sám velmi nemocen a...“ To promluvil bratr Jan, převor kláštera.

„Stejně ho přiveďte!“

„Nemůže vám pomoci, pane z Rožmberka. Pojdte, ukážu vám, jak vypadá.“

Zaslechla tiché kročeje bratra Jana, po nichž následoval rychlý a nepříjemný řinkot okovaných škorňáka z Rožmberka.

Panovník zasténal a dívka se k němu chtěla instinktivně dostat. Nohy se pohnuly dopředu, ale hlava šklubla nazpá-

tek, neboť stále vězela v Damkově sevření. Ztratila rovnováhu a upadla. Sklouzla po jeho drátěné košili. Cítila, jak se její plášť zadržává na kovových kroužcích, než se jí podařilo opřít o nohu a zase se zvednout.

Chtěla něco říct, ale šlechtic jí nevybíravě přitlačil bradu k hrudi. Zběsilé bušení srdce cítila až v puse. Znovu zaskřípala zuby. Zlobilo ji, že ztrácí čas. Neviděla víc než svoje zablácené nohy, ale přinutila se zvednout oči vzhůru, až jí vylézaly z důlků a pálily, aby spatřila panovníkovu tvář a krvavou pěnu u jeho rtů.

„Umírá,“ zavřela divoce a Damek jí sklonil hlavu ještě níž, aby ji umlčel.

„Copak tu není nikdo jiný?“ zeptal se Rožmberk bratra Jana, když se vrátili. Dívka zaslechla v jeho hlase strach.

„Je mi líto, pane, ale matka Kazi, naše druhá léčitelka, odešla z kláštera, aby...“

„Udělejte pro něho něco!“ Rožmberk padl na kolena, sklonil se před králem, sevřel v dlani ratiště šípu a zatlačil na ně ve snaze zastavit krvácení. Král se bolestí prohnul v zádech a mělce zalapal po dechu. Kolem rtů se mu dělaly krvavé bublinky a praskaly.

Věděla, že se čas krátí. Její slabost připraví krále o život. Ale zrovna když jí samým zoufalstvím a bezmocí vhrkly slzy do očí, uvědomila si, co je třeba udělat. Odkoukala to od dětí a jejich matek. Jistě, není to matka, kdo ji drží a tiskne jí obličej k hrudi, ale musí se o něco pokusit.

Bez varování v Damkových rukách zvláčněla a přinutila ho tím vrhnout se kupředu, aby ji zachytil. V tu chvíli mu šikovně podtrhla nohu. Muž ji musel pustit, aby neupadl, zato ona přistála hned vedle krále.

„Přestaňte!“ vyjekla a odstrčila Rožmberkovy ruce z panovníkovy hrudi. „Nemůže kvůli vám dýchat. Vidíte?“

Damek ji popadl za krk a vlekl nazpátek.

Rožmberk sledoval, jak jeho pán lapá po dechu a marně se pokouší dostat do plic dost vzduchu. „Pust' ji, Damku!“

„Přineste víno, bratře Jane!“ nařídila dívka mnichovi, svlékla si plášť a odhodila ho stranou. Přitiskla tvář k vladářově hrudi a pak se rychle zvedla. „Matka Kazi má ve své cele pod pryčnou schovaný vak se všemi nástroji, které budu potřebovat.“ Avšak bratr Jan se ani nepohnul. Byl zde druhým nejvyšším představitelem církve hned po opatovi, bratru Lukášovi, jenž je více než rok na cestách. Užíval si moci, která mu byla v době opatovy nepřítomnosti svěřena, a nehodlal přijímat rozkazy od dívky, obzvlášť ne od téhle.

„Honem! Jinak zemře!“

„Udělej, co ti říká!“ naježil se Rožmberk.

Bratr Jan se konečně vzpamatoval, uklonil se a odspěchal ke dveřím.

Dívka již odepnula malý nožík, jenž se jí houpal u pasu. „Pomozte mi ho svléct.“

Muži, kteří ji obklopovali, okamžitě ucouvli a cosi nesusouhlasně mručeli. Bratr Jan, který zrovna otvíral dveře, se k ní pohotově otočil. „Nahota není dovolena, obzvlášť v přítomnosti...“

Vzhlédla k němu od kabátce, nošeného přes brnění, jež rozřezávala. Kožešinový lem slepila krev. „Jak mu mám ošetřit ránu, když se na ni nesmím podívat?“

Rožmberk ji popadl za zápěstí. Snažila se mu vyškubnout.

„Co hodláš udělat, sestro?“

„Chci tomu muži zachránit život. A nejsem jeptiška. Teď mi pomozte dostat pryč ty šaty. A vy,“ podívala se na převora, „mi přineste ten pytel a víno.“

Rožmberk popadl královu tuniku u krku a rozerval ji, aby obnažil hrudník. Napnutá kůže se propadala do prohlubní mezi žebry, jak se zraněný zoufale pokoušel nadechnout. Nahé muže dívka viděla jenom na obrázcích, přesto se nezapříčila, když vklouzla rukou pod králova obnažená záda.

„Tady cítím hrot. Vězí mezi žebry. Jak ho střelili?“

„Do toho ti nic není!“

„Kdybych věděla, jak k tomu došlo, poznala bych, jak se šíp zanořil do těla a jakou mohl napáchat škodu.“ Mluvila tiše, avšak nespouštěla z Rožmberka oči. Dožadovala se odpovědi.

„Byla to nehoda. Kuše nebyla úplně natažená. Muž na zemi klopýtl a vypálil šíp. Král seděl na koni.“

Zavřela oči a představila si tu scénu. Když si byla jistá, že ví, jakým způsobem střela pronikla do těla, položila hlavu na mužovo obnažené břicho a zaposlouchala se. Slyšela, jak bratr Jan nesouhlasně zasyčel, ale to už se natahovala po vínu a vaku matky Kazi. Rozvázala kožený řemen a zalovila uvnitř. Stříbrné nástroje zacinkaly, jak spěchala. Vybrala si trubičku a nožík a položila je králi na hrud'. Polila je vínem tak, aby nateklo i do rány, a nakonec se vsáкло do slámy pod zraněným.

Sotva se chopila nože, Rožmberk ji znovu chytil za zápěstí.

„Co to děláš?“ zahřimal.

„Musím ho říznout, aby mohl dýchat.“ Po tváři jí stékala králova krev.

„Tohle je Otakar, český král!“ Muž se zatvářil rozhořčeně. Přece nedovolí nějaké holce, aby panovníka vykuchala.

„Když mi neumožníte pokračovat, bude z něho mrtvola.“

„Kdo jsi?“

„Jak vám tady bratr Jan jistě rád potvrdí,“ významně se podívala na převora, jenž si jednoduše založil ruce na prsou a zatnul zuby, „jsem léčitelka. Řemeslu mě vyučili jak matka Kazi, tak bratr Jakub, zdejší ošetřovatelé. Přčetla jsem všechny svazky medicínské encyklopedie Al Tasríf. Galénovo učení znám nazpaměť. Teď mi dovolte zachránit zraněného.“

V Rožmberkově obličeji se přesto zračily pochybnosti. Nepouštěl její ruku. „Ne! Měli bychom počkat na bradýře. Brzy tu bude.“

„Myslíte Viléma, místního holiče a řezníka?“ Dívka se opovržlivě zasmála. „Víte, jak mu tady říkáme? Šťastný Vi-

lém. Tušíte proč? Rád si hraje s noži – jakéhokoliv druhu. Velkými čepelemi bourá maso. Dlouhými hladkými břity holí vousáče. Ale úplně nejradši má kudly, jimiž kuchá svoje pacienty. Řezání do svalů a pach krve mu přinášejí hotové blaho.“ Úplně ta slova odplivovala. „Vadí mu jenom maličkost – zranění mu většinou umřou a jejich blízcí mu to zazlívají. Proto Vilém pije jako duha a je věčně ožralý.“

Počkala, až Rožmberkovi dojde význam jejích slov. Poté pohlédla na Otakara. „Už nemáme čas. Vidíte? Modrají mu rty. Schází mu vzduch. Dovolte, abych mu pomohla.“

V Rožmberkově obličeji se znovu objevil strach. Neměl na vybranou.

Dívka se sklonila nad králem. „Musíte ho pevně držet, až do něho říznu. Nesmí se ani pohnout, jinak šíp nadělá další škodu.“

Rožmberk přikývl. „Damku, Evžene! Chyťte ho za nohy,“ rozkázal a sám popadl Otakara za paže. Muži se zdráhavě chopili svého úkolu. Ve vydýchané místnosti to páchlo krví, potem a mokřými kožešinami.

Ruka se jí nepatrně chvěla, když přitiskla nůž na Otakarovu kůži těsně pod posledním žebrem. Stačilo několik krátkých ostrých tahů a rána byla dost velká. Vzala trubičku mokrou od vína a zastrčila ji do otvoru. Na ruku jí vyšplíchla horká krev a král se okamžitě překotně nadechl. Potom podruhé, déle a zhluboka. Bojoval o každý doušek vzduchu, ale mohl dýchat.

Dívka od něho ucouvla, zanechávajíc přitom na kamenné dlažbě šarlatové otisky rukou. Opatrně se zvedla a vykročila k hradbě z mužských těl.

„Nechte mě projít. Potřebuji do těch polic za vámi.“ Muži se před ní poslušně rozestoupili jako koně u řeky, akorát že nyní ona byla vodou, ženoucí se proti nim, a oni kameny, čelící jejímu proudu. Vzala si malou misku a nasypala do ní koriandr a hřebíček. Cestou ke zraněnému je drtila klouby zkrvavené ruky.

Poklekla vedle Otakara, který otevřel oči. Ačkoliv byl dosud smrtelně bílý, rty mu zrudověly. Něžně mu uhladila vlasy z čela a sklonila se nad ním.

„Musím odstranit šíp.“

Přikývl.

„Bude to bolet, ale nesmíte se pohnout. Rozumíte?“

Zaostřil na ni a znovu přitakal.

Posadila se. „Pane z Rožmberka, jaký druh šípu to byl?“

„Se širokou hlavou a ozubený.“

S povzdechem se podívali jeden na druhého. Oba věděli, co to znamená. Víc bolesti. Větší ztrátu krve. Větší nebezpečí.

Dívka popadla ratiště šípu, ale pak zavrtěla hlavou. „Kloužou mi ruce. Mohl byste...“

Rožmberk se sklonil a ulomil je. Otakar se prohnul v zádech.

„Otočte ho na bok. Takhle. Opatrně a pomalu, abychom nepohnuli šípem.“

Muži udělali, co jim poručila.

Otakar vykřikl, když prsty vklouzla do rány. Zpívala, aby ho ukonejšila. „Ach, Pane, dej nám svoji lásku,“ pěla. Druhou ruku položila na mužova záda tam, kde hrot šípu napínal kůži. Čelem se opřela o pacientovo rameno. „Vyslechni nás a dej nám spásu.“

Dýchala ve stejném rytmu jako Otakar. Zavřela oči, aby si snáze vybavila Galénovy nákresy orgánů. Jemně tlačila na ulomené ratiště šípu, aby dostala šípku z vladařova těla. Opatrně s ní pohybovala, až ji protlačila mezerou mezi žebry. Cítila, jak prorazila kůži na zádech. Pořezala si o ni prsty, když ji uchopila a pomalu táhla k sobě. Vyklouzla z rány s vlhkým mlasknutím.

Odhodila ji na podlahu a roztáhla ránu, jíž šíp vnikl do těla, aby se podívala, které orgány mohou být zasaženy. Její krev se mísila s Otakarovou. Uviděla dvě zlomená žebra a krev prýstící z malé trhliny ve slezině.

Vytáhla z vaku matky Kazi železný prut.

„Rozžhavte jej v ohni,“ řekla bratru Janovi a pak se opět sklonila nad Otakarem. Sténal. „Ššš, ššš, už jsem skoro hotová.“

„Zpívej!“ poručil jí ochraptěle.

„Ach, Pane, dej nám svoji lásku,“ spustila. Vzala rozžhavené železo a ani se neušklíbla, když si o ně popálila prsty. Podívala se na Rožmberka, jenž zavřel oči a znovu chytil panovníka za paže.

S obdivuhodnou přesností vetknula železo do rány a sežehla roztrženou slezinu, aby zastavila krvácení. Když Otakar zařval, kousla se do rtu. Ryčel jako koně, kterým před několika lety na dobytčím trhu vypalovali cejch. Bylo jí pouhých sedm a otec Lukáš ji musel popadnout do náruče a pevně držet, aby se nerozběhla do stájí u kovárny s úmyslem koně zachránit. Už je pozdě, řekl jí tenkrát. A je to příliš nebezpečné. Nedá se nic dělat. Otec Lukáš ji vždycky chránil. Včas ji zadržel, aby neprovedla něco nepatřičného. Vtloukal jí do hlavy, čeho se má vyvarovat. Ale ona věděla své. Mohla ty koně zachránit. Jako zachrání tohoto muže.

„Kyrie eleison,“ pěla, když ovazovala rány pruhy plátna posypanými rozdrceným koriandrem a hřebíčkem, které smíchala s kapkou vína. „Kyrie eleison,“ zpívala, když mu omývala hrud vínem a zakrývala dalším plátnem. Sklonila se nad Otakarem, aby s ním zase promluvila. Vtom se zarazila. Uvědomila si totiž, že píseň pokračuje dál, jen je tišší a hlubší.

Otočila se a shledala, že se místnost zaplnila bratry, kteří se přišli za nemocného pomodlit. Všichni – rytíři i mniši bez rozdílu – klečeli a zpívali svému králi.

Otakar položil své ruce na její. „Co jsi to udělala?“ zašeptal.

„Zachránila jsem tě.“

„Zachránil vás Bůh, můj pane,“ prohlásil bratr Jan a přistoupil blíž, aby mu panovník věnoval pozornost. „Stal se zázrak. Byla to odpověď na naše modlitby.“

„To ty jsi zázrak,“ sdělil král dívce. „Jako když Kosmu a Damiána zachránili andělé.“

„Ne. Byla jsem to jenom já,“ trvala na svém. „Obyčejná dívka. Žádné anděly jsem neviděla.“

„Kdo vůbec jsi?“ otázal se.

„Myška.“

DVĚ

„V ýstižné jméno pro takové mrně,“ poznamenal Damek a Rožmberk se rozchechtal. Myšce zdudly tváře. „Přines mi něco k pití,“ požádal ji Otakar, ale když chtěla vstát, chytil ji za ruce. „Ty ne. Vok.“ Podíval se na Rožmberka. „A pošli ty chlapy pryč. Nepotřebuju, aby na mě všichni civěli, když stůnu.“ Pokusil se pohnout a zasténal.

„Běžte do kuchyně a vyřidte tam, aby připravili odvar z řebříčku a kostivalu,“ obrátila se Myška k Rožmberkovi.

„Ne. Chci pivo. Silné.“ Otakar se rychle nadechl a pustil její ruku, aby si přitiskl dlaň ke zraněnému hrudníku.

„Čaj vás otupí a zpomalí váš dech. Potřebuji se přesvědčit, že plíce pracuje, jak má. Kostival uleví od bolesti a řebříček pomůže zastavit krvácení.“

Vok dlouho neatálel. „Ven!“ poručil. Doširoka rozpráhl paže a dostrkal královskou gardu ke dveřím. Místností se rozeznělo kovové cinkání výstroje a zbraní, jak se rytíři zvedali na nohy.

Bratr Jan vklouzl na místo vedle krále, které Rožmberk opustil. Poklekl a zamumlal: „Poděkujme lidumilnému a milosrdnému Bohu, otci našeho Pána, Hospodinu a Spasiteli, i Ježíši Kristu za to, že nás neopustil, pomohl nám, střezil nás, vzal nás pod Boží ochranu, ušetřil nás, podporoval nás a přivedl nás k této hodině...“

„Běž se modlit někam jinam, bratře,“ rozkázal mu Otakar.

„Ano, můj pane.“

Myška potlačila úsměšek a na převora se ani nepodívala, když odcházel.

„Jaké je tvoje pravé jméno?“ zeptal se Otakar, když osaměli.

„Jiné nemám. Jsem prostě Myška.“

„Bylas u řeky. Viděl jsem tě.“ Zavřel oči. „Jsi zvláštní,“ zamumlal a omdlel.

Tohle jí také říkali – už když byla malá a prováděla věci, které byly pouze divné a ne děšivé.

Zpočátku se domnívala, že je stejná jako ostatní dívky, které skončily v klášteře proto, že je rodiče nechťejí. Jejich rodná jména bývala zapomenuta už na prahu, předznamenávajícím jejich další bezútěšnou cestu, na jejímž konci se stanou Kristovými nevěstami. Avšak Myška byla od začátku jiná. Nespala v dormitáři spolu s ostatními chovankami. Nocovala v soukromé místnosti s Adélou, chůvou, která ji do kláštera přinesla. Nesměla se účastnit bohoslužeb ani přijímat tělo a krev Krista. Nebyla jí nabídnuta spása, jež vzchází z tohoto spojení.

Popadla hrst zakrvácené slámy, na níž Otakar spočíval, a hodila ji na kaluž krve, která se vytvořila na podlaze. Ale sláma byla příliš nasáklá, aby vstřebala další vláhu. Ponořila prsty do rudého pramínku, jenž se leskl v pohasínajícím světle. *Anna*, napsala. *Ludmila*. *Marie*. Krásná jména, avšak žádné z nich jí nepatřilo.

Tuhle hru hrála už jako malá. Začala s tím v den, kdy ji otec Lukáš naučil abecedu. Porušil zvyk zapovídající vzdělávání děvčat, která nejsou zaslíbena církvi, a prohlásil, že následování Boží cesty občas vyžaduje porušení římských dogmat.

Číst se Myška naučila po ranní mši a do večerních bohoslužeb uměla i psát. A to jí ještě nebylo pět. Skrývala se v prázdném domku pro hosty, kde se natáhla před vyhaslý krb a psala písmena prstem do popela. Když nevypadala správně, smazala je a zkoušela je napsat znovu, dokud nevypadala jako předloha v knize. Netrvalo dlouho – takové věci šly Myšce samy – a brzy je dokázala poskládat do slov.

Začala těmi nejdůležitějšími: *Adéla. Lukáš. Kazi. Bůh.* Jména lidí, které milovala a kteří milovali ji. Čtyři na celém světě. Tehdy si začala dávat jména: Anna, Ludmila, Marie. Ale žádné jí nepatřilo. Žádné jí nesedělo.

A tak s povzdechem napsala MYŠKA – přezdívku, kterou dostala od své chůvy Adély, když byla ještě miminko. *Tichá jako myška. Maličká jako myška. Bezmocná jako myška*, napsala jí, když hleděla na slovo napsané v popelu. Najednou jí bylo sebe samé strašně líto. Zhluboka se nadechla a foukala, dokud MYŠKA nezmizela a popel létal po celém krbu. Potom se znovu rozplakala. Truchlila pro Adélu, která zemřela, i pro sebe, protože nikomu nestála ani za to, aby jí dali opravdové jméno.

Ale to bylo před deseti lety. Už není dítě. Popadla hrst slámy a setřela z podlahy jména napsaná krví. Je z ní mladá žena. O svátku Všech svatých jí bude patnáct. Je připravena zaujmout na světě svoje místo. Ale kdo by stál o dívku bez rodiny, bez věna a dokonce bez jména? Má svoje dovednosti a jistou ruku. Právě díky nim zachránila život králi. Avšak nejsou to vlastnosti, které by z ní udělaly žádoucí nevěstu.

Domnívala se, že právě její schopnosti jí zaručí uplatnění v klášteře, ale matka Kazi jí od prvopočátku dávala najevo, že v církvi není pro Myšku místo. Nikdo jí nevysvětlil, proč před ní společnost věřících zabouchla dveře, a Myška se nikdy neptala. Stačilo vidět v obličejích řádových sester strach nebo snad posvátnou bázeň. Dokonce i otec Lukáš a matka Kazi jako by se jí občas báli.

Přitiskla si zkrvavenou slámu k hrudi a zvedla se. Rožmberk přinesl džbánek bylinného odvaru a druhý s pivem. Oba postavil na podlahu vedle Otakara. „Mám ho probudit, aby se napil?“

Ani se na něho nepodívala a zavrtěla hlavou. „Ať si odpočine, dokud může.“

„Můžeš od něho teď odejít?“

Myška na rytíře nechápavě pohlédla.

„Zraněn byl i další z mých mužů.“

Myška ho následovala klenutou chodbou do Mariánské zahrady vedle špitálu. Ucítila zraněného dřív, než ho spatřila. Okamžitě věděla, že pro něho nemůže nic udělat. Položili ho vedle šípkové růže, jež se pnula po kamenném oblouku. Na zemi u mužovy hlavy se povalovaly opadané lístky posledních květů, zhnědlé a pokroucené. Poblíž jeho tváře visela větev obtížená červenými šípkami. Keř vypadal, jako by ronil krvavé slzy. Byl říjen a každý den se zdál o něco chladnější než ten předešlý. Myška poklekla vedle zraněného a zvedla příkrývku, kterou na něho někdo hodil. Ze dvou velkých ran vyhřezly vnitřnosti.

„Kdo mu to udělal?“ zeptala se.

„Já.“ Jestli Rožmberk něčeho litoval, nedal to na sobě znát. „Postřelil krále.“

„Přece jste říkal, že to byla nehoda.“

„Postřelil krále.“

„Nemohu pro něho nic udělat.“

Rožmberk pokrčil rameny a zamířil zpátky do špitálu.

Myška pohládila umírajícího po čele, zanechávajíc na něm stopy své i Otakarovy krve. Muž se přerývaně nadechl a otevřel oči.

„Prosím,“ zaúpěl hlasem prodchnutým bolestí. „Král?“

„Bude žít. Netrapte se.“ Myška věděla, jakou útěchu poskytnout umírajícím v době smrti. Naučila se to od matky Kazi.

Ale muž zavrtěl hlavou a překvapivou silou popadl Myšku za paži.

Znovu se ho pokusila uklidnit. „Vědí, že to byla nehoda. Jste očištěn.“

Divoce lapal po dechu, dokud neměl dost vzduchu, aby mohl mluvit. „Ne. Kněze.“

„Někoho přivedu.“ Chtěla se zvednout, ale zadržel ji.

„Není čas. Vy, sestro.“

Když jí bylo deset, Myška nepozorovaně vklouzla do sakristie, kde vzala hostii a pohár mešního vína. Utekla s nimi

do lesa, zatímco ostatní šli na mši. Uvelebila se pod lípou a odšpuntovala lahev se svěcenou vodou, kterou odnesla ze špitálu.

„Křtím tě ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého,“ mumlala, když se prsty jedné ruky dotýkala svého čela, hrudi a ramen a druhou si lila na hlavu svěcenou vodu, jak viděla matku Kazi činit umírajícím novorozencům. „Amen.“ Svěcená voda jí stekla do pusy, když mluvila. Chutnala stejně jako každá jiná.

Křest si Myška ukradla. Ačkoliv nepatřila mezi spasené, rozhodla se pro milosrdnou lež. „Vyslechnu vaši zpověď.“

„Dostal... jsem peníze.“ Krev mu stékala ze rtů, když mluvil. „Abych zabil mladšího krále.“

Myška se zachvěla a pokusila se odtáhnout.

„Dej mi rozhřešení! Rychle!“

„Kdo vás podplatil, abyste udělal takovou věc?“

„Zbav mě viny!“

„Já...“ Myška viděla, jak se z jeho očí vytrácí život. Chtěla mu dopřát klidné věčné spočinutí, avšak váha jeho zločinu byla příliš velká, aby se dala vymazat další lží. „Nemůžu.“

Byl mrtev dřív, než promluvila.

Otočila se ke klášteru, aby se podívala, jestli ji někdo sleduje. Ale byla tu sama.

„Dopřej mu klidné spočinutí, ó Pane, a věčné světlo ať mu svítí...“ Slova jí uvízla v hrdle. „Odved' jeho duši od bran pekelných, Bože, prosím.“ Zavrtěla hlavou, protože věděla své. Přestože nebyla součástí řádu premonstrátů, snažila se řídit jeho pravidly. Věděla, co bude její lež zesnulého stát.

Zatlačila muži oči, zvedla z pěšiny dva černé oblázky a položila mu je na víčka. Nato ho zakryla příkrývkou. Už se pro něho nedalo nic udělat. Zato musela brát ohled na život jiného muže. Jestli je Otakarovo zranění důsledkem spiknutí, kdo další z jeho družiny je připraven ho zradit?

Myška si odběhla opláchnout zakrvavené ruce a uslzený obličej. Se svým svědomím se vypořádá, až bude Otakar

mimo ohrožení života. Když k němu přišla, zmítal sebou a sténal bolestí. Rožmberk seděl vedle něho na podlaze a jeho obličej přízračně osvětlovaly plameny z krbu. „Udělej pro něj něco!“

„Bolí ho žebra. Ty zahojí jenom čas. Bolest během několika dní pomine.“ Zvedla se.

„Kam jdeš?“

„Krev se stáhla z hrudi. Je načase rány sešít. Potřebuji světlo, abych na ně viděla.“ Prošla kolem něho k policím v temném rohu u okna.

„Zemřel,“ řekla, když se vrátila s rukama plnými svící.

„Cože?“

„Ten postřelený muž.“

„Gernandus. Tak se jmenoval.“

„Povídal...“ Věděla, že Otakarovy rány zahojit dokáže, avšak netušila, jak jej ochránit před dalšími pokusy připravit ho o život. Král Rožmberkovi zjevně věří, zato jí se vůbec nelíbí. Znamená to, že by mu neměla důvěřovat?

„Co povídal?“ vyzvídala Rožmberk.

Myška zamířila ke krbu, aby zapálila knoty svící. Pokoušela se nevnímat kašel a sténání nemocných mnichů, kouř z hořícího dřeva ani žár útočící na její obličej. Na okamžik se ponořila do svého nitra a všechny svoje smysly zacílila na Rožmberka. Svým vnitřním zrakem uviděla, jak se na černém pozadí v její mysli vynořuje jeho zářící silueta.

Tohle byl další z jejích darů, který ji nejvíc děsil – schopnost pohlédnout do druhých a spatřit jejich duši. Tuhle svou vlohu objevila jako první a úplně všechno změnila.

Bylo jí pouhých šest let a šla s matkou Kazi do lesa. Vtom uviděla veverka a rozběhla se za ní. Mrštně se proplétala křovím a hustým podrostem a nemyslela na zpáteční cestu. Najednou se hvozď zahalil do mlhavého hávu a papírově bílé kmeny bříz náhle vypadaly jako kosti vyrůstající ze země, hrudní koše nějaké obrovské, napůl pohřbené mrtvolky. Do

bosých nohou ji píchalo mokré listí a ulámané větvičky, když bezcílně bloudila lesem. Myška se ztratila.

„Matko Kazi?!“ zvolala. V mlze všechno vypadalo jinak a ozývaly se tu děsivé zvuky. Bojovala s panikou. Vtom se spustil hustý déšť, před nímž ji neuchránil ani zelený baldachýn nad hlavou. Během několika minut ji promočil až na kůži.

„Matko Kazi, kde jste?“ Roztřesený hlas ji děsil. Nechtěla brečet. Začala mělce dýchat a srdce jí bušilo. Klesla na mokrou zem. S hlavou v dlaních se pohupovala dopředu a dozadu, zatímco silný liják proměnil ve vodopád vlasy, spadající jí do tváře.

A pak se stalo něco podivného.

Když zavřela oči, aby si z nich otřela vodu, uvědomila si, že přesně ví, kde matka Kazi je. V duchu ji viděla. Sice ne její tělo nebo tvář, ale spatřila její obrys. Zářil.

O duších už slyšela. Přestože se nesměla účastnit mše, matka Kazi i otec Lukáš dbali na její duchovní výchovu. A tak Myška usoudila, že světlo vycházející z matky Kazi musí být její duše a ona nadpřirozená vize seslaná jí v tuto hodinu musí pocházet od Boha.

S jistotou dítěte se chytila této představy, vyskočila ze země a rozběhla se směrem, o němž nepochybovala, že je správný. Na mýtinu vkročila s širokým úsměvem na tváři zrovna ve chvíli, kdy se matka Kazi otočila.

„Kdes byla?“ obořila se na ni ostře abatyše, avšak z jejího hlasu číšela úleva.

„Ztratila jsem se, matko představená.“ Myška se schoulila do náruče zavalité ženy. „Běžela jsem za veverkou a zatoulala jsem se moc daleko. Potom se snesla mlha a začalo pršet. Nevěděla jsem, kde jsem, ale Bůh mi seslal vidění a ukázal mi, kde vás najdu.“ Brebentila se sebedůvěrou milovaného dítěte, které se nebojí pokárání. Proto ji ohromilo, když ji matka Kazi popadla za ruce a prudce ji od sebe odstrčila.

„Co tím chceš říct, že ti Bůh seslal vidění?“ Tvářila se vážně a mrazivý tón jejího hlasu Myšku děsil.

„Zavřela jsem oči a myslela jsem na vás. Uviděla jsem vaši duši a hned jsem věděla, jak se k vám dostat,“ zašeptala Myška. „Udělal jsem něco špatně, matko?“

Abatyše se přinutila ke klidu. „Jak jsi poznala, že vidíš moji duši?“

„Nespatřila jsem vaši tvář nebo přesně vás, ale poznala jsem, že jste to vy. Ta zářící věc byla vaše duše, že? Četla jsem o...“

„Myško, jak víš, že tvoje prozření přišlo od Boha?“

„Kdo jiný by mi je poslal, matko?“

Matka Kazi stiskla rty a mlčky odváděla svou svěřenku do kláštera v Teplé. Myška musela utíkat, aby s ní udržela krok. Když vstoupily do dveří, zavřela oči, aby si lépe zvykly na příšeří panující uvnitř.

Otec Lukáš se zvedl od stolu a ona slyšela abatyši, jak říká: „Už to začalo.“

Ačkoliv se na ni ani nepodívala, Myšce neušel ženin strach, zračící se v opatových očích.

„Pojď ke mně, Myšičko.“ Otec Lukáš ji vyzval, aby se k němu posadila na lavičku u krbu. „Jsi mimořádné děvčátko. Víš to?“

„Samozřejmě, otče. Všichni jsme jedineční. Jako lilie.“

Sklonil se a políbil ji na čelo. Dívence napadlo, že se tváří velmi smutně, ale nechápala proč.

„Ano, andílku, ale ty jsi úplně jiná než my ostatní. Nastal čas, abychom se pokusili pochopit, v jakém směru jsi tak zvláštní.“

„A proč mě Bůh takovou udělal?“ Tohle Myšku skutečně zajímalo, avšak otec Lukáš ji jenom mlčky sledoval.

Myška pohlédla na Rožmberka a poměřovala ho svým vnitřním zrakem.

Po objevení nové schopnosti ji pozorování lidských duší fascinovalo. Sledovala sestry, když se modlily, jedly nebo se hádaly, i mlčenlivé bratry, věnující se studiu nebo práci na polích. Zjistila, že velikost a jas se u různých lidí liší.

Duše sestry Květy byla úzká a sevřená a připomínala prut vedoucí středem jejího těla, zatímco duše matky Kazi žlutě zářila. Otec Lukáš jí byl téměř plný. Záře přetékala z jeho těla a byla tak jasná, že ho Myška lehko našla, kamkoliv se v klášteře poděl, dokonce ho snadno vypátrala i v davu lidí ve svátek svatého Václava, anebo uprostřed noci poté, co ji trápil zlý sen.

Tehdy všechny ostatní duše srovnávala s opatovou. Opět ji použila jako měřítko pro duši pána z Rožmberka, avšak Rožmberkova sotva světélkovala.

„Co ti Gernandus řekl?“ naléhal znovu rytíř.

Myška se vracela k Otakarovi. V každé ruce držela zapálenou svíci. Rty tiskla do tenké čárky. „Povídal..., že je mu to líto.“

Král tomuhle šlechtici možná věří, Myška ne.

Usedla na podlahu vedle krále a svícny postavila tak, aby osvětlovaly jeho tělo. Ničil ji pocit viny kvůli tomu, že odsoudila zraněného muže k věčnému zatracení. Hroutila se pod tíhou zodpovědnosti udržet panovníka naživu, ale ani jedno nebyl důvod, proč jí po zádech přeběhl mráz.

Jako dítě strávila celé dny hledáním vlastní záře. Ležela na pryčně ve své cele a odmítala jíst. Pátrala po své duši natolik úporně, až její tělíčko z toho napětí zachvátily křeče a cloumaly s ní tak dlouho, dokud neodmlela. Nikomu se nesvěřila, ani otci Lukášovi ne. Nakonec se vzdala všech pokusů, protože se bála, že opatovi dojde, co potají provádí.

Avšak dnes večer si nemohla pomoci. Musela se podívat znovu. Opět se potýkala s krutou skutečností, z níž jí stydla krev v žilách.

Nenašla v sobě jedinou sebemenší jiskřičku. Je to tak. Myška nemá duši.

TŘI

„Zpívej!“ poručil Otakar, když se pustila do šití.
„Maria Panno, zachraň můj život,“ zapěla, když navlékala do jehly nit. „Věnuj mi jediný maličký pohled.“

Rožmberk klečel u hlavy svého pána a držel ho za ramena, avšak Otakar tentokrát znehybnit nepotřeboval. Zaryl prsty do slámy a zatnul je v pěst. Obrnil se proti bolesti. Dívka mu vytáhla trubičku z hrudi. Pracovala rychle a přesně, a sešívala rozervanou tkáň drobnými stehy pomocí hedvábí namočeného do vína.

„Chci pivo,“ zadrmolil, když uvázala poslední steh a odstříhla nit. Popadl pohár, který mu podával Rožmberk.

„Ještě ne!“ Přinutila ho znovu ulehout.

„Jak jsi stará?“ zeptal se Otakar a položil si hlavu na polštář. „Rozkazuješ jako... Kolik je ti let, Myško?“

„Na svátek Všech svatých mi bude patnáct. Kolik je vám, urozený králi?“ Přehnaně se mu uklonila.

„Ach, tahle Myška kouše.“ Otakar se otočil a usmál se na Rožmberka, který se chmuřil. „Osmnáct,“ přiznal netečně.

„Ne tak docela,“ upřesnil Rožmberk. „A krále oslovujeme ‚můj pane‘, holka nevychovaná.“

Myška ani nemusela zvednout hlavu, aby viděla jeho úsměšek. Slyšela ho v jeho hlase.

„Voku, běž zkontrolovat muže.“ Z tichého rozkazu mrazilo. Myška ve zraněném chlapci poprvé spatřila krále.

„Ano, můj pane.“ Rožmberk se uklonil a odešel, elegantní a rychlý, uctivý. Cestou zachytil Myščin pohled. Pochopila. Když se před králem může ponížít on, potom od ní, oby-

čejné holky beze jména, přežívající jen díky dobročinnosti obyvatel kláštera, se očekává respekt mnohem hlubší.

Otočila se zpátky k Otakarovi. „Potřebuji si znovu poslechnout váš dech. Smím?“ Připadala si nejistá. Ani se na něho nepodívala, když skláněla hlavu k jeho hrudi.

„Máš ve vlasech krev,“ poznamenal.

Myška se napřímila. Otakar dál svíral v dlani pramen jejích vlasů.

„Ta je vaše.“ Zvedla se a přešla ke džbánu piva, jež Rožmberk zanechal u krbu. „Brzy si ji smyji.“

„Jak dlouho tu pobýváš?“

„Odmalička.“ Podepřela mu záda a přidržela pohár u úst. „Napijte se. Dýchání se vám zlepšilo, smíte si dát trochu piva.“

Lačně ho vypil a hned se zase položil. Chytil se za hrud'

Myška si uvědomila, že právě dostala příležitost říct mu o Gernandově přiznání. Otakar bude sám nejlépe vědět, jak se ochránit a komu důvěřovat. Proto se k němu sklonila a tiše na něho promluvila, aby ji nikdo neslyšel. „Můj pane, jeden z vašich mužů, ten, který...“

„Tvoji rodiče mají hodně dcer, proto tě dali do služeb církve?“ Oči měl zavřené.

„Ne, můj pane. Potřebovala jsem...“

„Já taky. Chci tím říct, že otec měl o jednoho syna víc, proto mě zaslíbil církvi, dokud...“ Olízl si rty. „Dokud můj starší bratr nezemřel a pak...“

„*Nejsem* zaslíbená církvi.“ Vyslovit to nahlas bolelo.

„Tak proč jsi tady? Kdo jsou tvoji rodiče?“ Pootevřel víčka a ztěžka pomrkvával.

„Nemám rodiče.“

„Každý je má.“ Usmál se a oči zase zavřel.

„Já ty svoje neznám. Můj pane, prosím...“

„Neříkej mi tak,“ zašeptal.

„Prosím. Musím vám něco povědět,“ zkusila to znovu, avšak královo dýchání se prohloubilo a vyčerpáním usnul.

Myška se opřela zády o stěnu poblíž okna, za nímž vycházel měsíc a nastupoval svou pouť přes kostelní věž. Když se Rožmberk vrátil a uvelebil se na podlaze po králově druhém boku, uvědomila si, že na šanci Otakara varovat si bude muset počkat. Místo toho nad ním bude bdít. Dýchal pravidelně a zhluboka. Nevykazoval žádné známky horečky, rány se nezanítily. Dnes v noci nebude Myška léčitelkou, nýbrž strážkyní. Líbilo se jí vzrušení, které ji zachvátilo. Dnes večer má poslání. Bude tam, kde má být. Kam patří.

A dávat v noci pozor na nebezpečí Myška umí.

Začalo to na dětském hřbitově. Bylo jí osm a v časných ranních hodinách se vypravila na lanýže. Nikdo jiný černé houby schované v prsti pod určitými stromy vypátrat neuměl. Člověk musel vědět, kde je má hledat, a pak mezi rozličnými vůněmi lesa rozpoznat jejich aroma. Prasata to dokážou, lidé ne. Až na Myšku. Pokaždé když se vracela z lesa s plným košíkem, sestry se pokřížovaly.

Při jedné z těchto výprav se Myška zatoulala dál do kopců. Tohle místo neměla nikdy najít. Nevelký pozemek obehnaný zídka z poskládaných kamenů se rozkládal těsně nad horkým pramenem. Půda zde byla teplá a vlhká a Myška je ucítila – lanýže.

A děti.

Potmě spoléhala na svůj nos. Měsíc skoro zapadl. O první kámen zakopla. Nebyl to řádný náhrobek, jenom velký balvan. Myška se přikrčila s očima několik centimetrů od jeho povrchu. Prsty zkoumala hrubě vytesané rýhy. Kříž. Jediné slovo zapsané staroslověštinou. DÍTĚ. Myška natáhla ruku do tmy, nahmatala další kámen a doplazila se k němu. Byla do něj vytesaná lebka a jméno. PETR. Na dalším objevila tři propletené spirály a trojici paprsků – pohanské symboly. Když našla náhrobek pokrytý rytinami motýlů, rozplakala se. Matka či otec tohoto neviňátka stále chovali naději pro své ztracené dítě, přestože je církev nepřijala do posvátných zdí, zaručujících odchod na nebesa.

Tohle je hřbitov pro nekrtěňátka, stvoření bezbožná a nechtěná. Myška se cítila, jako by sem patřila.

Vtom to zaslechla. Něco se pohnulo v listí u zdi. Vyklouzlo to z temnoty a proměnilo se v postavu dítěte velkého jako ona. „Vítej,“ zašveholilo hláskem tenkým jako vítr šumící v korunách. „Přišla sis hrát?“

Myška zavrtěla hlavou a mimoděk se přidržela nejbližšího kamene.

„Proč ne?“ zeptal se přízrak.

„Protože nechci,“ zašeptala.

Zjevení se rozběhlo podél vnější strany plotu. Myška se otočila a provázela je očima. Jakmile se přiblížilo k bráně, bezděčně strnula. Přelud se zastavil a otočil se k ní. Naklonil hlavu a dlouze se nadechl nosem. Potom se usmál. „Vonníš jinak. Kdo jsi?“

Myška věděla své. Ve městě zaslechla stařeny, jak si povídají o tom, že když prozradíš cizímu člověku svoje jméno, přijdeš o duši. Možná ji nevidí, ale nevzdává se naděje, že se někde v ní skrývá. Zavrtěla hlavou. Zachvívala se a vyčkávala, i když sama by nedokázala říct na co.

Přízrak si dřepł na zem a nepatrně přitom poskočil. Zkřížil nohy a opřel se čelem o dřevěnou bránu. Zíral na Myšku přes dřevěné plaňky. Nechápala, proč si pro ni nepřišel. Seděli tam několik hodin. Kdykoliv se Myšce začaly klížit oči, štípla se tak silně, až měla paže pokryté modřinami. Ale neusnula.

Sotva začalo svítat, přízračné dítě vyskočilo ze země, rukávkem si setřelo nuditli, která mu visela z nosu, stékala na rty a odkapávala z brady. „Možná si budeš chtít pohrát jindy,“ zamumlalo, mávlo rukou, hupslo do tmy mezi stromy a bylo pryč.

Myška zůstala sedět na místě, dokud se slunce nevyšplhalo na oblohu a nerozehnilo stíny. Tehdy uviděla symboly vytesané v rozích zídky a podél zadní části brány. Kříže. Církev možná nepovažuje hřbitov za posvátné území, ale

někdo zjevně ano. Myška nemohla dojít k bráně, aniž by stoupla na dítě pohřbené do měkké půdy. Cítila, jak podrážkami bot drtí suché kosti.

Celou cestu do kláštera běžela. Tentokrát měla košík prázdný. Celé odpoledne namáčela knoty do horkého loje a vyráběla svíčky. Zaplnila jimi svou celu, aby v noci rozháněly stíny.

Otakar zakašlal a ona se k němu doplazila po kolenou. Zlehka přejela prsty po jeho rtech. Žádná krev. Položila mu hlavu na hrud'. Žádný šelest nebo tekutina. Na kamenných stěnách poskakovaly odlesky ohně, ale brzy je spolkla tma.

Tiše se zvedla a přešla k policím u krbu, kde vzala zbylé svíčky. Bratr Jan se bude zlobit, ale o to se nestarala. Vytvořila z nich kruh kolem krále, Rožmberka a sebe. Budou svítit až do rána, ačkoliv proti ozbrojeným útočníkům jim poskytnou pramalou ochranu. O tu se musí postarat ona.

Za rozbřesku se Otakar probudil a pokusil se zvednout.

„Počkejte!“ zadrmolila Myška a překousla nit, jíž si zašívávala ránu na dlani. Už byla skoro zahojená. Jen co ji scelila, začala se sama uzavírat. Za pár dní po ní nezbude ani jizva.

Byl to další z Myščiných darů. Nikdy neonemocněla, a když se zranila, rychle se uzdravovala. Až moc rychle. Nikdo z kláštera si toho nevšiml. Sotva se na ni podívali. Předstírali, že neexistuje, a možná je to pravda. Ale kdyby si toho náhodou všiml Rožmberk nebo Otakar... Myška nechtěla lhát, ale přála si být alespoň v něčích očích normální. Král ji nazval zvláštní. S tím se dokáže vyrovnat. Ale představa, že na ni pohlíží se strachem a křížuje se, přinutila Myšku zašít si ránu na dlani. Utáhla poslední uzlík a naklonila se nad králem, když vtom zaprskala nejbližší svíčka.

Dívka se mimoděk přikrčila a popadla jehlu jako droboučkový meč. Stíny v tmavých koutech se zavlnily a do slabého světla vstoupila nezřetelná postava.

„Kdo jste?“ zeptala se muže, jenž se k ní blížil.

Ignoroval ji. Pokusil se ji obejít, aby se dostal ke králi. Myška mu zastoupila cestu a položila mu dlaň na hrud'

„Dál ani krok, dokud mi nepovíte, kdo jste a proč jste přišel.“

Za jejími zády se ozval Otakarův tichý smích. „Vypadá to, že mám nového ochránce, Voku.“

Rožmberk smetl její ruku stranou, aby muž mohl projít. „Konečně jsi tady, Zbyhněve.“

Myška se otočila právě v okamžiku, kdy Rožmberk ustoupil stranou a umožnil přichozímu volný průchod k panovníkovi. Chtěla se k němu vydat, ale vtom ji někdo popadl kolem pasu.

„Už tu nejsi žádaná. Vypadni!“ zasyčel jí do ucha bratr Jan.

„Kdo je to?“

„Opravdový lékař ode dvora. Pán z Rožmberka pro něho nechal včera poslat.“ Převor ji vlekl pryč, zatímco muž poklekl vedle krále a cosi vytáhl ze svého pláště.

„Přestaňte!“ vykřikla a vrhla se kupředu, avšak Rožmberk byl rychlejší. Vzal ji za ramena a odtlačil stranou.

„Ne! Otakar může...“ Myška bezmocně klopýtala. Snažila se ohlédnout po králi, ale Rožmberk se s ní nepáral. Nutil ji couvat, dokud zády nevrázila do stěny u dveří. Jednou rukou ji nevybíravě popadl za vlasy na zátylku, druhou stiskl kliku.

„Krále budeš oslovovat ‚můj pane‘, holka jedna drzá.“ Neurvale ji vystrkoval ze dveří. „Teď vypadni!“ zaburácel a podrazil jí nohy.

„Hrozí mu nebezpečí!“ vyhrkla.

Rožmberk ji zase postavil. „Co to meleš?“

„Gernandus. Před smrtí mi něco prozradil. Král je v ohrožení. Vím to.“

„Proč bych ti měl věřit?“ Z jeho hlasu mrazilo.

„Proč bych lhala?“ Myška mu pohlédla do očí.

Přistoupil k ní o krok blíž a zašeptal: „Pověz mi, co přesně ti Gernandus řekl.“

„Nevěřím vám! Povím to králi.“

Myšku napadlo, že ji udeří. Ale jenom tam stál a zíral na ni. Využila jeho mlčení. „Jak dobře znáte lékaře, jenž právě teď prodlévá s panovníkem? Až na bratra Jana je tam s ním sám. Převor ho zastavit nedokáže, kdyby...“

Rožmberk ji popadl za zápěstí a vlekl za sebou zpátky ke králi.

„Odejdi, Zbyhněve!“ vyštěkl.

Lékař zrovna obnažil ránu. Zvedl se, v prstech stále svíral zakrvácený obvaz.

„I vy!“ Rožmberk kývl bradou na převora. „Běžte!“

Bratr Jan se uklonil a vycouval z výklenku, avšak Otakar měl oči jenom pro Myšku.

„Pověz králi, co ti řekl Gernandus, holka,“ poručil Rožmberk, sotva osaměli.

Myška se chystala přikročit blíž, ale Rožmberk ji nepustil. „Věděl, že zemře. Chtěl kněze, ale musel se spokojit se mnou. Zmínil se o někom, kdo mu zaplatil, aby vás zabil.“ Viděla, jak se Otakarovi rozšířily zorničky, jako by přes ně přelétl stín, a pak ucítila, jak se jí do kůže zarývají Rožmberkovy prsty. „Můj pane,“ zadrmlila.

Otakar mlčel. Položil hlavu a zavřel oči.

„Kdo mu zaplatil?“ uhodil na ni Rožmberk.

„Nevím.“

„Copak tě nenapadlo se na to zeptat?“ Opovržením se málem zadusil.

„Zeptala jsem se. Zemřel.“

„Proč bychom ti měli věřit? Slyšel ho ještě někdo jiný?“

„Nechal jste mě s ním o samotě.“

„Proč jsi nám to okamžitě neřekla? Proč nám to hlásíš až teď, když už tě nepotřebujeme? Možná sis to vymyslela v naději, že ti pak dovolíme zůstat králi nablízku.“

Cítila, jak jí hoří tváře. Vzpomněla si na nabádání otce Lukáše, který ji učil zvládat záchvaty zlosti. *Toho, kdo s hněvem nespěchá, čeká velké prozření. Chceš přece lidem porozu-*

mět, že, andílku? Máš mimořádné schopnosti. Proto musíš být obzvlášť opatrná a nenechat se ovládnout zlostí.

Myška se nenechala chytit do pasti. Pohlédla na podlahu a sledovala tmavou prasklinu v kameni, dokud nezmizela ve stínech, a držela jazyk za zuby.

„Proč jsi mi o tom včera neřekla?“ Rožmberk škulbl její paži a otočil ji tváří k sobě.

„Myslela jsem...“

„Jak ti má věřit, Voku?“ otázal se zčistajasna král. Znělo to sebejistě a zároveň smutně. „Klidně bys mohl být jedním ze spiklenců.“

Znovu se na něho podívala. Bedlivě ji sledoval.

„Ohrozila vás na životě, můj pane. Nikdo vás nehlídal. Muži jsou ve stáji a já spal. Bylo by snadné...“

„Myška mě hlídala. Nebo snad ne?“

„Ano..., můj pane.“

Rožmberk pustil její ruku. „Nic jiného Gernandus neřekl?“

„Dostal jsem peníze, abych zabil mladšího krále,“ tak zněla jeho slova. Toužil po rozhřešení.“ Myška doufala, že si nevšimli jejího zajíknutí, avšak Otakar přimhouřil oči.

„Dalas mu je? Rozhřešení?“ vyzvídal.

Zavrtěla hlavou, ale nic nedodala.

„Tak kdo se mě pokusil zabít tentokrát?“ prohodil leda-
byle panovník a podíval se na obnaženou ránu na své hrudi. Myška si došla pro čisté pruhy plátna, misku a bylinky, a poklekla u jeho boku.

„Vy jí věříte?“ podivil se Rožmberk.

Myška polila ránu vínem a zaostřila na řádku drobných stehů. Kůže se již začínala hojit.

„Ano,“ přisvědčil Otakar, „a ty taky.“

Rožmberk si rezignovaně povzdechl. „Jenom pod podmínkou, že víte, kdo si vás přeje vidět mrtvého, můj pane.“

Do místnosti se prodraly první sluneční paprsky a Myška přimhouřila oči. Najednou upadala do rozpaků. Nepříjemně si uvědomovala svoje počínání – potírala Otakarovu

nahou hruď osvícenou sluncem směsí z rozdrčených bylinek a vína.

Musel to také vycítit, protože sebou trhl a položil svou dlaň na její. „Ať to udělá Zbyhněv. Dojdi pro něho, Voku!“

Vyšklubla se mu.

Otakar zahlédl v jejích očích záblesk zlosti. „Chápeš to špatně, Myško. Svému řemeslu zjevně rozumíš. Vděčím ti za svůj život. Ale probděla jsi celou noc. Měla by sis odpočinout. Ovazování mých ran můžeme Zbyhněvovi bez obav svěřit.“

„Kdysi býval lékařem vašeho otce,“ připomněl Rožmberk hlasem prodchnutým nesouhlasem a pochybnostmi.

„Co na tom? Otec mě povolal do Prahy, abychom se usmířili, Voku. Jsem jeho jediný syn a dědic. Nepřeje si, abych zemřel.“

Rožmberk si založil paže na hrudi. „Souhlasím, ale tahle holka se vyzná. Jen ať svou práci dokončí.“

„Dokážete se posadit?“ zeptala se Myška Otakara. Plně se soustředila na svou roli ranhojičky. Dívčí ostych hodila za hlavu.

„Rád.“ Začal se zvedat a sykl bolestí.

„Počkejte! Ještě vám prasknou stehy.“ Podepřela ho paží. „Vy!“ kývla na Rožmberka. „Pojďte ho podepřít z druhé strany. Až řeknu, začneme ho zvedat. Ale opatrně.“

Jakmile se Otakar zvedl, přestal zadržovat dech. „Voku, přines mi židli. Už mám toho povalování dost. A taky košili.“

„Musíte se pohybovat pomalu a s citem, jinak vám zase zkolabuje plíce,“ nabádala ho Myška a ovíjela mu pruh plátna kolem hrudi. Zrovna jej zavazovala, když se Rožmberk vrátil s židlí a košilí. Následoval ho bratr Jan a Zbyhněv.

„Postavte židli ke krbu,“ nařídila Myška. Vklouzla pod Otakarovo rameno a počkala, až ho Rožmberk podepře z druhé strany. S velkou opatrností krále zvedli. Ztěžka se o ně opíral, když ho spíš nesli, než odváděli k židli, na kterou se posadil. Myška vzala košili a pomohla mu zastrčit paže do rukávů. Záda mu podepřela polštářem.

„Můj pane, bylo mi řečeno, že potřebujete moje služby.“ Zbyhněv podrážděně vykročil vpřed.

„Vypadá to, že už lékaře mám, Zbyhněve.“

Myšce pobaveně zacukalo v koutcích.

„Pane, obávám se, že jste se unáhlil. Tato dívka vám může nabídnout jistou úlevu, ale v medicínských vědách se nevyzná.“ Jízlivě se usmál vlastní narážce.

Myška se zarazila. Přinutila se vyhledat očima prasklinu v dlažbě a zhluboka dýchat, avšak urážka se stávala stále palčivější.

Otakar se podrážděně zavrtěl. „Rožmberku, zaplať tomuto muži za to, že za mnou vážil cestu. A ty, Zbyhněve, vyříd' mému otci, že se těším dobrému zdraví, až ho příště uvidíš.“

Myška se otočila, aby nalila čerstvé víno. Potřebovala se něčím zaměstnat na tak dlouho, aby se stačila vzpamatovat. Podala Otakarovi pohár, aniž se na něho podívala.

„Mám hlad. Smím se najíst?“ otázal se zhurta král.

„Ale žádné maso. Pro začátek stačí polévka a chléb. Dnes slavíme narození Panny Marie. Bratr Milek uvaří pro chudé v Teplé rybí polévku.“ Obrátila se k bratru Janovi. „Přineste mu jenom vývar.“ Snažila se, aby její hlas zněl klidně a věčně. Je tu jako léčitelka a nenechá se zastrašit urážkami z úst cizáka, když Otakar není schopen uhájit její čest.

Bratr Jan vyčkal na souhlas krále, než se otočil k odchodu. Podíval se kamsi za Myščinu záda, jako by tu nebyla.

„Můžeš jít,“ prohlásil Otakar.

Myška se domnívala, že mluví s převorem.

„Řekl jsem, že můžeš jít, Myško.“ Propustil ji ze svých služeb sice náhle, ale ne nelaskavě. Prkenně se uklonila a zamumlala: „Můj pane.“ Cestou ke dveřím minula pána z Rožmberka. Ani se na ni nepodíval.

Když stiskla kliku, zaslechla krále, jak říká: „Připrav muže k odjezdu.“

ČTYŘI

Myška seběhla dolů k řece podél břehu tam, kde je voda mělká. Vody se bála a neuměla plavat, ale tady stačila. Opřela se chodidly o hladké oblázky a sebejistě čelila proudu. Ponořila se do vlahé vody, ohřívané horkými prameny, a sledovala, jak se provazce jejich dlouhých vlasů vznášejí na hladině. Pozorovala červené stružky, kterak splývají z kadeří a mizí v řece. Voda rozpouštěla krev z její haleny a vytvářela kolem ní rybníčky, jako by krvácela. Ale i ony se pomalu rozplynuly.

A tak se vypořádala s králem stejně jako on se, jak se zdá, vypořádal s ní.

Odhodila na břeh plášť nasáklý vodou, položila hlavu do vody a pohrávala si s myšlenkou, že řece dovolí odnést ji do budoucnosti, kterou si neumí ani představit. Jistě by to bylo lepší než se vrátit zpátky do kláštera.

Místo toho se zvedla. Cítila, jak ji mokré vlasy nutí prohnout krk a zaklonit hlavu a lněná halena se lepí na tělo. Když zaslechla z lesa jakýsi zvuk, potopila se zpátky pod vodu, objala se pažemi a vyčkávala.

Zpod zakrnělé třešně ptáčnice vyběhly dvě lesní kuny, které na sebe vztekle vrčely. Praly se o roztrhané ostatky pošlé veverky. Jedna z kun upustila kus masa a vrhla se na soupeřku tak zuřivě, až jí roztrhla kožich. Poraněné zvíře vycenilo zuby a zaujalo bojovný postoj, připravené útok oplatit.

„Dost už!“ vykřikla Myška.

Obě kuny se v mžiku posadily na zadek, aniž přestaly cenit zuby a vrčēt. Těla se jim chvěla touhou se pohnout, ale nezmohly se na nic jiného, než na ni bezmocně zírat a čekat na další rozkaz.

Myška se zachvěla.

Tohle byl další z jejích darů, který nenáviděla, a jen stěží ho ovládala. Nezáleželo na tom, co řekla ani jak to řekla, ale někdy, zejména když zuřila nebo se bála, dokázala ovládnout živé bytosti a přinutit je k poslušnosti. V životě, který vedla, si připadala úplně bezmocná. Řídila se příkázáním církve a snažila se splnit očekávání všech lidí. Poslední, co si přála, bylo mít moc nad ostatními.

„Tedy běžte,“ zašeptala.

Divocí tvorové se poslušně obrátili a zmizeli v křoví. Svou kořist nechali být.

Myška si přitiskla pěst k břichu. Dělal se jí zle, přestože se neubráníla částečnému vzrušení. V posledních letech byla tak opatrná. Až do včerejší noci nepátrala po lidských duších a chodila bosá jako otec Lukáš nebo sám svatý Norbert. Bolest, kterou jí působila rozbitá chodidla, nepokládala za pokání za své hříchy, ale za připomínku toho, čím by mohla být. Stejně jako sestry se neustále něčím zaměstnávala a mlčela jako řádoví bratři. Možná nepatřila k premonstrátům, zato žila jako oni, což znamenalo, že až do včerejška po tři roky téměř nepromluvila.

Výjimku udělala v případě otce Lukáše. Společně porušili přísahu mlčení a ve skriptoriu si četli a povídali si. Učené hovory vedli i v knihovně, anebo když se procházeli po zahradě. Avšak opat už je víc než rok pryč a v dlouhých měsících mlčení málem přesvědčila sebe sama o tom, že je stejná jako ostatní. Ale byla to lež. Žádný normální člověk nevidí lidské duše ani není schopen poroučet divoké zvěři.

Otec Lukáš ji nazýval andílkem – s mimořádnými dary.

Naučil ji tyto schopnosti schovávat a nikdy je nepoužívat. Říkal, že lidé se bojí toho, čemu nerozumějí. Namítla, že Ježíš před skrýváním talentu varoval, anebo citovala svaté, kteří využívali svých darů pro Boží slávu. Tehdy otec Lukáš střízlivě odpověděl: *Žijeme v době pochybností, Myško, slepé k Božím zázrakům. Lidé by tě zavrhlí.*

Avšak otec Lukáš se také nechal zaslepit – láskou k Myšce. Především si přál udržet ji v bezpečí, ale dávno nebyla jeho „malou myšičkou“. Nepotřebovala ochraňovat. Když sama dokázala zachránit krále, čeho by mohla dosáhnout, kdyby nechala promluvit svoji sílu a byla taková, jakou ji Bůh stvořil?

Zhluboka se nadechla a opájela se kovovou příchutí svěžího vzduchu. Vyšla z vody a zamířila ke zkrvavené mrtvolce, již kuny zanechaly na břehu. Vypadala jako roztrhaný hadr. Pouze hlavička, částečně skalpovaná, svědčila o tom, že tohoto tvorečka Pánbůh stvořil jako veverku.

Ulomila z mladého buku větvičku, poklekla mezi znetvořenou veverku a řeku a začala kreslit do bláta veverku, kterou jako dítě viděla v německém bestiáři, ježž otec Lukáš přivezl z jedné ze svých cest. Vzpomínala na každý detail, na každý chlup na ocasu, na tvar očí, na šišku, kterou zvířátko svíralo v drobných předních tlapkách. Byla to přesná kopie obrázku, ježž kdysi viděla.

Myška nikdy nic nezapomněla. Podobu. Text. Vyřčené slovo. Všechno si pamatovala. I tohle otec Lukáš považoval za dar, ale když Adéla zemřela, Myška se dozvěděla pravdu.

Pořád dokázala do detailu nakreslit její tvář, jako by seděla přímo před ní. Stále slyšela její hlas, tichý a zpěvavý s francouzským přízvukem. Myška si dokázala přehrát v hlavě každý okamžik, který spolu strávily, avšak nedokázala přivést svou chuť zpátky k životu. Nedokázala ji přimět, aby jí odpověděla na otázky, které ji ve věku pěti let nenapadlo položit, zato teď na ni útočily s naléhavou úporností. Kdo byli její rodiče? Co se s nimi stalo? Kam vlastně patří? Myščina neselhávající paměť navíc dokázala uchovat hluboký, nikdy nepolevující smutek. Čas jej neotupil a tváře těch, kteří nenávratně odešli, v paměti nikdy nevybledly. Nebyl to dar, nýbrž prokletí.

A totéž se dá říct o hodinách, jež strávila záchranou mladšího českého krále. Na pár okamžiků se stala sou-

částí něčeho většího, než je ona sama. Mohl ji propustit ze svých služeb, mohla ze sebe smýt jeho krev a Otakar mohl odjet, avšak vzpomínku na něho bude v sobě nosit navždy.

Dokončila kresbu a pohlédla na roztrhanou veverku. Vzpomněla si na Ježíše, který vstal z mrtvých. Páchl jako mršina? Tlouklo mu srdce? Tomáš vložil ruce do jeho ran, takže se nezhojily. Ostře se nadechla, když si představila Adélu, jak vstává z hrobu, tlející maso nahlodané tvory z podzemí odpadá z kostí, a děsivě klope čelistmi, jak se pokouší zodpovědět Myščiny otázky.

Vtom sebou veverka zacukala.

Myška se od ní polekaně odtáhla. Sledovala, jak se kůže a svaly scelují. Zbytky kůže se natahují přes lebku, jako by hledaly druhou polovinu zvířecího obličejce, ztraceného někde v lese. Droboučké tlapy se zarývají do hlíny. A pak začala ječet – pronikavě a tiše.

„Přestaň!“ zašeptala, ale nic se nestalo. Veverka se dál vtěla a ječela. „Ach, Bože, dost už!“ Odvrátila se od trpícího zvířete a uviděla nakreslený obrázek. V náhlém přívalu naděje zabořila prsty do bláta a hrábla jimi přes obrázek. Veverka sebou přestala mlít a rázem ztichla. Myška roztršenými rukama roztrhala kousky masa a spěšně rozlámala tenké kůstky. Zase před ní ležela zmodraná mršina. „Ach, Bože, co jsem to udělala?“

Ponořila zkrvavené ruce do řeky. Klesaly stále hlouběji, až se zabořily do naplaveného bahna. Myška se o ně opřela a začala zvracet. Do vody jí od úst odkapávaly sliny a žluč, jak se dávala.

Ploužila se zpátky do kláštera a snažila se pochopit to, co se právě stalo. Nechtěla veverku oživit. Možná ji kuny nezákously, jenom zranily, a to, čeho se stala svědkem, byly poslední projevy života a ne život, který veverce znovu vdechla. Strašně ráda by tomu věřila, ale na vlastní oči viděla, jak se maso sceluje. Nějak se o to postarala.

Děsilo ji to – skutek samotný i její vlastní moc.

Zastesklo se jí po otci Lukášovi. Jistě by jí to dokázal vysvětlit. Ale opat je pryč a nezbyl jí nikdo, kdo by jí pomohl. Nikdo, komu by mohla důvěřovat. Neměla se kam obrátit, kde žádat odpovědi. Až na knihy otce Lukáše – tam by snad mohla nějakou najít.

Zamířila do křížové chodby, kde měl otec Lukáš svoji pracovnu. Podlezla pod stolem k nevelké skříni stojící vzadu v rohu. Na okamžik zůstala sedět na zemi a hladila prsty vyřezávaná dvířka. Bojovala s pocitem viny, protože právě zraňuje opatovu důvěru. Kvůli knihám uloženým v téhle skříni otec Lukáš procestoval celý svět. Nechtěl, aby je bratři viděli, a rozhodně si nepřál, aby je Myška četla. Měla být trpělivá a čekat, až se vrátí domů. S tímhle přístupem by se nikam nedostala a palčivé otázky by jí trápily dál.

Unavovalo ji to.

Brala jednu knihu po druhé a listovala jimi. Kůže skřípala. Myška věděla, co hledá. Chtěla objevit způsob, jak se zbavit nevítaných darů. Toužila být normální. Společně s otcem Lukášem našli spoustu textů zabývajících se tím, jak vymýtit démony. Zajímalo by ji, jestli lze vymýtit dary od Boha. Avšak v žádné z tajných knih nenašla vysvětlení ani útěchu.

S pokleslým srdcem ukládala svazky zpátky na místo a zčistajasna rukou zavadila o předmět přitisknutý k zadní stěně knihovny, jako by tvořil její součást. Nahmatala okraj důkladně schované knihy a zatáhla. Svazek s plácnutím přistál na polici. Myška si jej položila do klína a sklonila se nad ním. Maličko se jí chvěly prsty, protože ji obestřela předtucha.

Jako mnozí z bratrů i Myška ovládala několik jazyků – pomáhalo to při čtení a kopírování rukopisů –, avšak když otevřela dřevěnou obálku nevelké knihy, zjistila, že tenhle text přečíst nedokáže. Sklonila se nad vybledlým písmem, aby je prostudovala, a spatřila nahoře na stránce text ještěbledší.

Někdo tam napsal: FRATRES PURITATIS – „Bratři čistoty“. Je to překlad, anebo podpis majitele? Kdyby to byl první případ, mohla by podle tohoto vodítka text vyluštit. Kniha je stará, možná nejstarší, kterou kdy viděla. Opatrně obracela stránky a prohlížela si ilustrace. Potom se vrátila na začátek a snažila se pospojovat slova s neznámými symboly a kontextem obrázku. Některá vyobrazení chápala – čísla, astrologické symboly, zvířata – ale nic z toho jí nedávalo smysl.

Vzápětí nadskočila úlekem, když do stolu nad její hlavou udeřila sevřená pěst.

Bratr Štefan sklonil hlavu pod stůl a gestem ji vyzval, aby vylezla. Protože mezi tichými premonstráty vyrostla, byla znaková řeč to první, čemu se naučila. Všichni bratři a sestry jejím prostřednictvím vyjadřovali základní potřeby a přání. Bratr Štefan očividně chtěl, aby se Myška zvedla. Okamžitě.

Chystala se zastrčit podivnou knihu zpátky, protože žádný ze svazků nikdy neopustil knihovnu, ale nedokázala to. Radši by porušila pravidla řádu, než se s knihou rozloučila. Proto ji spěšně schovala do kožené tašky, visící jí u pasu. Bratr Štefan podrážděně zadupal. Jakmile vylezla ven, položil si ruku na hlavu s dlaní otočenou vzhůru a třícími prsty. Koruna. Král. Potom ukázal na dveře na konci chodby.

Myška se rozběhla do špitálu.

Králova pryčna byla prázdná a na podlaze se povalovala zkrvavená sláma. Otočila se a zamířila zpátky ke dveřím, když na ni ze svého lože zavolal jeden ze stonajících bratrů. „Odešli do domku pro hosty.“

Bez dechu dorazila na místo a před jeho vchodem našla na strážci stát Damka. Beze slova jí otevřel. V síni na ni čekal Rožmberk.

„Kdes byla?“

„Zase ta plíce? Nebo horečka?“ Myška si přetáhla přes hlavu plášť bez rukávů. Mlčky si vyčítala, že dovolila své pýše zanedbávat pacienta.

„Přesvědč se na vlastní oči.“

Král spočíval na posteli podepřený polštáři. „Konečně! Mohla bys Vokovi říct, že můžu dostat k jídlu něco lepšího, než jsou rybí chcanky? Už je dávno po poledni a já se chci pořádně najíst.“

Myška se usmála a šla si poslechnout, jak dýchá. „Vypustilo vaše tělo dnes vodu a...“

„Ano, ano, všechno funguje.“

„Potom vám přinesu něco z kuchyně.“

„Ne. Vok to zařídí.“

„Vejce, zeleninovou kaši, chléb,“ poručila a ohlédla se přes rameno na místo, kde u okna stál pán z Rožmberka a hlídal.

„Zatímco budu pryč, můžete se zeptat svého lékaře, zda smíte zítra odjet, jak máte v úmyslu, můj pane,“ poznamenal jízlivě Vok. Slovo *lékař* vyslovil tak, že se Myška mimoděk naježila a vzplál v ní vztek. Avšak kuny i veverka posloužily jako nepříjemná připomínka toho, co by se mohlo stát, kdyby se přestala ovládat. Dovolila proto Rožmberkovi, aby při svém odchodu odnesl její zlost s sebou.

„Smyla jsi ze sebe krev.“ Otakar se podíval na její vlasy. Ushly a vlnily se. Neměla čas si je rozčesat. Potlačila nutkání prohrábnout si je prsty. Uměla si představit, jak vypadá – rozcuchaná a zanedbaná.

„Ano,“ přikývla.

„Ale nezdá se, že by ses prospala.“

„Měla jsem svoje povinnosti.“

„Starala ses o další churavé a raněné?“

„Ne. Nejsem tu za léčitelku. Jen vypomáhám, když...“

„V čem?“

Myška nechápala, proč by měly krále zajímat, ale věděla, že mu musí odpovědět. Vzpomněla si na veveřčí tlapku, jak křečovitě hrabe do hlíny, a mimoděk se otrásla.

„Byla jsem... V knihovně. Studovat.“

„Sestry tu mají knihovnu?“

„Ne. Byla jsem...“ Předchozí odpověď si bohužel důkladně nerozmyslela, a tak ve snaze vyhnout se pravdě odhalila druhou, a soudě podle Otakarova výrazu šokující.

Pravidla církve samozřejmě znala. Dokonce ani řádové sestry nesměly do částí kláštera vyhrazených bratrům, avšak tohle místo bylo jediným domovem, jaký Myška poznala. Možná nepatří k řádu, zato byla vždy součástí kláštera. Vyznala se v něm lépe než ostatní. Tohle místo jí náleží stejně jako řeholníkům a nikdy ji nenapadlo položit si otázku, proč smí vstoupit, kam si zamane. Byla jako zdejší duch. Bratři a sestry si byli vědomi její přítomnosti, ale tvářili se, že ji nevidí, a lhotejně ji mýjeli.

„Do mužského kláštera přece nesmíš,“ zhrzil se Otakar.

Myška nechápala, proč jeho hlas zní tak smutně, a pak si uvědomila, že ji pokládá za lhářku. Pokud je tomu tak, jistě se domnívá, že neříkala pravdu o Gernandově přiznání, jak naznačil pán z Rožmberka.

Ale kdyby prohlásila na rovinu, že jí otec Lukáš dovolil chodit, kam si zamane, mohla by dobrého opata ohrozit.

„Někdy tam proklouznu, když jsou bratři na modlitbách.“ Zahleděla se z okna. Nebyla zvyklá lhát, zato zjistila, že je ve lhaní dobrá. Znepokojilo ji to. „Jak se mám něco naučit, když nemám přístup ke knihám?“ otočila se k panovníkovi s otázkou, proti níž nebylo možné nic namítnout. Pomůže jí zamaskovat lež. Bezelstně se na něho podívala.

Otakar se důstojně napřimil. „Děkuji ti za upřímnost, Myško, avšak klauzura je základ řehole. Narušila jsi zapovězený prostor.“

Trhla sebou, ale přikývla. Co by asi řekl tomu, kdyby věděla, že je nejenom žena, která nesložila přísahu, ale navíc je nepokřtěná a v očích církve bezbožná?

„Kdyby se opat dozvěděl...“ spustil král.

Myšce se sešel žaludek. Nesmí připustit, aby se o tom Otakar před někým zmínil. Uměla si představit, jakou by měl bratr Jan zlomyslnou radost, kdyby se o tom dozvěděl. Dostal by pří-

ležitost zaujmout opatovo místo a jistě by jí beze zbytku využil. Byl totiž považován za jeho nástupce. Církev by nepochybně zbavila otce Lukáše hodnosti opata. Dále by čelil trestu. Myška vídala bratry, jak se bičují. Považovali za správné rvát si důtkami z těla kusy masa. Ani si nechtěla představovat, jak by naložili s jedním ze svého středu, který porušil zákon.

Myšce blesklo hlavou, zda by dokázala Otakara umlčet jako ty kuny u řeky.

Už jednou přinutila člověka, aby jí byl po vůli, ale byla to nehoda a s tím klukem bylo něco v nepořádku. Lidé ho nazývali idiotem, vysmívali se mu a ignorovali ho. Myška ho litovala až do dne, kdy ji matka Kazi jako dvanáctiletou poslala na pochůzku do vesnice. Kluk, který dorostl do velikosti dospělého muže, ji zahlédl a vrhl se na ni. Dostrkal ji za kovárnou a povalil do slámy. Zakřičela na něho, ať táhne pryč. Poslechl ji. Otočil se a kráčel přes pastvinu stále dál a dál. Když se večer nevrátil domů, rodiče ho začali hledat. Obyvatelé vesnice po něm pátrali několik dní, ale už ho nikdo nikdy nespatriil. Myška mlčela. Toho dne se před Bohem zapřísáhla – pokud jí tedy naslouchal –, že bude mluvit, jen bude-li to doopravdy třeba. S výjimkou otce Lukáše. Přísahu porušila až včera s Otakarem.

„Vím, že jsem pochybila, a máte právo...“

„Nikomu to nepovím, Myško, ale musíš mi slíbit, že do klauzury už nikdy nevstoupíš.“

Vzpomněla si na knihy a dny studia s otcem Lukášem. Neuměla si představit, že by se jich měla vzdát, ale nemohla riskovat panovnickovu nelibost.

„Slibuji,“ přikývla.

„Podařilo se ti ho přesvědčit, aby nikam nejezdil?“ zvolal Rožmberk, jenž se v tu chvíli vrátil v doprovodu několika laických bratří nesoucích jídlo.

„Zatím ne,“ přiznala Myška a kvapně ucouvla od králova lůžka. Rytířův nenadálý příchod ji zaskočil. Doufala, že nezaslechl, o čem si povídají. „Přišel jste ze špitálu pěšky?“

zeptala se Otakara, šťastná, že může vklouznout zpátky do role ranhojičky.

„Ne. Přinesli jsme ho,“ odpověděl Rožmberk.

„Jaké to bylo?“ zeptala se krále.

Otakar chtěl něco odpovědět, ale Rožmberk ho předešel. „Sténal jako ženská při...“

„Voku!“

„Odpusťte, můj pane.“ Rožmberk se králi uklonil, aniž spustil z Myšky zrak. Potutelně se culil.

„Dokážete se posadit a opřít chodidla o podlahu?“ Myška podepřela králi záda. Kousal se do rtů s úmyslem ani nehlesnout. „Dobře,“ pochválila ho, „teď se zhluboka nadechněte.“

Předem věděla, co se stane. Otakar se chytil za zlomená žebra a vykřikl bolestí.

„Nejste schopni sednout na koně. Ani zítra, ani po několik následujících dní.“

„Ráno odjždíme. Teď mi dejte najíst.“ Mávl na laické bratry, kteří zvedli malý stolek a přinesli jej ke králově posteli. Otakar popadl chléb.

„Při jízdě na koni mohou zlomená žebra propíchnout plíci. Pamatujete si, jak jste se cítil, když jste nemohl dýchat?“ zeptala se Myška.

Otakar mlčky žvýkal.

„Jestli sednete na koně, otvor ve slezině se může otevřít a břicho budete mít plné krve dřív, než se přihlásí bolest. Potom zemřete.“

Král namočil chléb do kaše.

„Jestli odjedete, budete se potit a ušpiníte se. Rány se zanítí. Začnete hnít. Už jste někdy viděl člověka zemřít na hnilobu? Maso oteče, zčerná a mokvá...“

„Dost!“ vyštěkl Otakar a odhodil krajíc na stůl.

„Pěkný obrázek vám nakreslila,“ prohlásil Rožmberk. „Před mordýřem vás ochráním, ale před hnitím nebo krví v břicho ne.“

„Ona ano,“ namítl Otakar. „Vezmeme ji s sebou.“

PĚT

Myška nevěděla, co si má počít. Čekala venku a poslouchala, jak se Otakar hádá s Rožmberkem, dokud za ní Damek nepřišel s rozkazem, že se má připravit na cestu. Ráno odjíždějí.

Začínalo se smrákat. Myška vklouzla do sklepa opatství, nabrala si náruč plnou svíček a zamířila do své ložnice v zadní části dormitáře sester. Musela sejít po temných schodech do ještě temnější chodby, v níž plála pouze mrňavá lucerna. Myška zadržela dech a zaposlouchala se, avšak ozývalo se pouze skřípání prken pod jejíma nohama. Vešla do své maličké světničky bez oken, kde byla tma jako v ranci.

Položila svíčky ke dveřím a došla si jednu připálit k lucerně. Po stěnách se roztančily stíny. Bílou omítku na stěnách pomalovala výjevy, které znala z knih – zvířaty, draky, světci. Strop vyzdobila dokonalou kopií oblohy, jež se v létě klene nad klášterem.

Nejsložitější obraz ztvárnila na stěně proti svému lůžku. Na první pohled se zdálo, že na něm panna Marie chová novorozeného Ježíška, avšak chyběla božská aura či koruna. Byla to jen obyčejná matka, držící v náruči svoje dítě. Měla mírně pootvřené rty. Zpívala. Miminko se natahovalo k její bradavce, připravené sát. Spočívali na posteli s bohatě vyřezávaným čelem.

Nádherný výjev – až na krev odkapávající z lůžkovin na podlahu. A temnou nezřetelnou postavu na kraji obrazu.

Byla to Myščina první vzpomínka, přestože o ní nikomu nic neřekla. Kdo by věřil tomu, že si pamatuje svoje zro-

zení? Avšak tak tomu doopravdy bylo. Pamatovala si, jak byla uvězněná v úzkém prostoru, který se kolem ní pravidelně svíral. Najednou se nemohla ani pohnout, nemohla se nadechnout, uvízla s pažemi pevně přitisknutými k hrudi. Myška se musela prudce nadechnout, protože uzavřená místa ji děsí dodnes.

Vzpomínala na svoji matku – na její vůni, dotek i hlas. Stačila jí přezpívat kousek ukolébavky, než přišla Adéla a odnesla Myšku do noci.

Myška se rychle sklonila, aby zapálila ostatní svíčky, jež zaplnily komůrku teplou žlutou září. Bohužel stačit nebude. Dnes v noci bude mít nezvanou návštěvu, jejíž pozornost upoutala užitím své moci.

Přízrak, s nímž se setkala na hřbitově dětí, dodržel svůj slib, že si ji najde. Ještě té noci se osmiletá Myška probudila a přistihla ho, jak jí dýchá do obličeje. Přišel si hrát. Avšak jeho hry ji děsily – měnil totiž obličeje. Z chlapečka se stal had, který se proměnil ve vrčícího vlka a pak démona s řadou krvavých ulámaných zubů. Tu první noc Myška ječela děsem, až za ní přiběhla matka Kazi. Zjevení splynulo se stíny a Myška viděla pouze jeho blýskající se oči, pozorně sledující každé hnutí staré ženy. Matka Kazi mínila, že to byl jenom ošklivý sen.

Poté si přízrak začal s sebou vodit své strašidelné druhy. Když se jich Myška přestala bát, začaly na sebe brát podobu matky Kazi nebo otce Lukáše. Za denního světla Myška věděla, že nic z toho není skutečné, ale v noci si přeludy pohrávaly s její myslí. Otec Lukáš ji dráсал dlouhými špičatými nehty a matka Kazi ji polévala horkým voskem. Prováděli spolu příšerné věci. Dva lidé, které měla na světě nejradši, ji v noci nazývali zrůdou, předhazovali jí, že je nechtěná, že je prokletá a na obtíž. Kvůli přeludům se ustavičně zmítala mezi zoufalstvím a vztekem a nebralo to konce.

Myška si vzpomněla, jak přízrak vyhnal ze hřbitova první paprsek světla, a tak začala přes den namáčet knoty do hor-

kého vosku a vyráběla svíčky, které v noci hořely ve všech koutech její světničky. Kdyby v ní zůstal jenom kousíček tmy, přízraky by mohly přijít. Většinu nocí probděla, aby včas zapálila novou svíčku, když její předchůdkyně dohořela a stíny začaly narůstat.

Sama se stala nočním tvorem. Když ospalé řeholnice klopýtaly do kaple na jitřní chvalozpěvy, byla vždycky vzhůru. Celé měsíce spala jenom přes den a to jen několik minut, přitisknutá ke zdi kostela, zpoza níž se ozývalo mumláni modlících se mnichů. Doufala, že ji modlitby pokryjí jako druhá kůže a zamaskují ji tak, aby ji temné bytosti nevyčechaly a nechaly ji na pokoji.

Otec Lukáš byl tou dobou pryč. Přinášel spásu našeho Pána lidem žijícím v Karpatech. Po návratu ho šokovalo, že místo Myšky našel ducha se zapadlýma očima.

„Něco tě trápí, andílku?“ zeptal se, když spolu ruku v ruce kráčeli Mariánskou zahradou mezi náprstníkem a divokým tymiánem.

„Našlo si mě to, otče.“

Vyprávěla mu o svých nočních múrách a on tiše vykřikl.

„Nejsou to jenom sny, že ne?“ vyzvíдалa. „Bůh mě zkouší. Takové věci svým lidem dělá.“

Opat zabořil obličej do dlaní. Když vzhlédl, prohlásil: „Ukážu ti, co musíš udělat.“

Do její cely nikdy nikdo nevkročil a Myška zrudla, když si otec Lukáš prohlížel její malby. Bála se, že se zeptá na barvy a zlatý lístek, který ukradla z písárny. Místo toho užasle zavrtil hlavou a poznamenal: „Ty jsi úplná umělkyně, Myšičko.“

A pak ji naučil ochranné kouzlo. Ukázal jí, jak ze soli, kterou přinesli ze sklepa, vytvořit symbol moci. Pomohly by různé tvary, děl otec Lukáš, kruhy, pentagram i kříž. Ale úplně nejdřív ji seznámil se symbolem ryby, podle níž se nenápadně rozpoznávali první křesťané. Myška se dozvěděla, že tento symbol je mnohem starší a pro mnohé má mnoho významů, což rybě propůjčuje velkou moc. Otec Lukáš na-